Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πέμπτο τμήμα)

της 30ής Οκτωβρίου 2025 *

«Προδικαστική παραπομπή – Κοινωνική πολιτική – Οδηγία 98/59/ΕΚ – Ομαδικές απολύσεις – Άρθρο 3, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο – Απαίτηση προηγούμενης κοινοποίησης του σχεδίου ομαδικών απολύσεων στην αρμόδια δημόσια αρχή – Κοινοποίηση σύμφωνη με τις απαιτήσεις της οδηγίας – Δεν υφίσταται – Κύρος της απόλυσης – Άρθρο 4, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο – Περίοδος απαγόρευσης απολύσεων 30 ημερών»

Στην υπόθεση C-134/24 [Tomann] [i],

με αντικείμενο αίτηση προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, που υπέβαλε το Bundesarbeitsgericht (Ομοσπονδιακό Δικαστήριο Εργατικών Διαφορών, Γερμανία) με απόφαση της 1ης Φεβρουαρίου 2024, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 20 Φεβρουαρίου 2024, στο πλαίσιο της δίκης

UR, υπό την ιδιότητα του διαχειριστή αφερεγγυότητας της V GmbH

κατά

DF,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πέμπτο τμήμα),

συγκείμενο από τους M. L. Arastey Sahún (εισηγήτρια), πρόεδρο τμήματος, J. Passer, E. Regan, Δ. Γρατσία και B. Smulders, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: R. Norkus

γραμματέας: A. Calot Escobar

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία,

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν:

– ο UR, ενεργών υπό την ιδιότητα του διαχειριστή αφερεγγυότητας της V GmbH, εκπροσωπούμενος από τον M. Richter, Rechtsanwalt,

– η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από τη S. Delaude και τον B.-R. Killmann,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

[i] Η ονομασία που έχει δοθεί στην παρούσα υπόθεση είναι πλασματική. Δεν αντιστοιχεί στο πραγματικό όνομα κανενός διαδίκου.

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 27ης Φεβρουαρίου 2025,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Η αίτηση προδικαστικής αποφάσεως αφορά την ερμηνεία του άρθρου 3, παράγραφος 1, του άρθρου 4, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, και του άρθρου 6 της οδηγίας 98/59/ΕΚ του Συμβουλίου, της 20ής Ιουλίου 1998, για προσέγγιση των νομοθεσιών των κρατών μελών που αφορούν τις ομαδικές απολύσεις (ΕΕ 1998, L 225, σ. 16), όπως αυτή τροποποιήθηκε με την οδηγία (ΕΕ) 2015/1794 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 6ης Οκτωβρίου 2015 (ΕΕ 2015, L 263, σ. 1) (στο εξής: οδηγία 98/59).

2 Η αίτηση αυτή υποβλήθηκε στο πλαίσιο ένδικης διαφοράς μεταξύ του UR, ενεργούντος υπό την ιδιότητα του διαχειριστή αφερεγγυότητας της V GmbH, και του DF με αντικείμενο το κύρος της απόλυσης του τελευταίου στο πλαίσιο σχεδιαζόμενων ομαδικών απολύσεων.

Το νομικό πλαίσιο

Το δίκαιο της Ένωσης

3 Οι αιτιολογικές σκέψεις 2 και 12 της οδηγίας 98/59 έχουν ως εξής:

«(2) [Εκτιμώντας ότι] επιβάλλεται η ενίσχυση της προστασίας των εργαζομένων σε περίπτωση ομαδικών απολύσεων, λαμβανομένης υπόψη της ανάγκης ισόρροπης οικονομικής και κοινωνικής αναπτύξεως εντός της Κοινότητας[·]

[...]

(12) ότι τα κράτη μέλη πρέπει να μεριμνούν ώστε οι εκπρόσωποι των εργαζομένων ή/και οι εργαζόμενοι να έχουν δυνατότητα προσφυγής σε διοικητικές ή/και δικαστικές διαδικασίες προκειμένου να εξασφαλίζεται η τήρηση των υποχρεώσεων που προβλέπονται στην παρούσα οδηγία».

4 Το άρθρο 1, παράγραφος 1, της οδηγίας προβλέπει τα εξής:

«Για την εφαρμογή της παρούσας οδηγίας:

α) Ως “ομαδικές απολύσεις” νοούνται οι απολύσεις που πραγματοποιούνται από έναν εργοδότη για ένα ή περισσότερους λόγους, οι οποίοι δεν έχουν σχέση με το πρόσωπο των εργαζομένων, εφ’ όσον ο αριθμός των απολύσεων ανέρχεται, ανάλογα με την επιλογή των κρατών μελών:
   i) είτε για περίοδο 30 ημερών:

      – τουλάχιστον σε 10, σε επιχειρήσεις που απασχολούν συνήθως περισσότερους από 20 και λιγότερους από 100 εργαζόμενους,

        [...]

ii) είτε για περίοδο 90 ημερών, τουλάχιστον σε 20, ανεξάρτητα από τον αριθμό των συνήθως απασχολουμένων στις επιχειρήσεις αυτές·

[...]

Για τον υπολογισμό του αριθμού των απολύσεων που προβλέπονται στο πρώτο εδάφιο, στοιχείο α), προς τις απολύσεις εξομοιώνονται όλες οι λήξεις της σύμβασης εργασίας που γίνονται με πρωτοβουλία του εργοδότη για έναν ή περισσότερους λόγους, οι οποίοι δεν έχουν σχέση με το πρόσωπο των εργαζομένων, υπό τον όρο ότι οι απολύσεις είναι τουλάχιστον πέντε.»

5 Το άρθρο 2 της οδηγίας έχει ως εξής:

«1. Όταν ο εργοδότης προτίθεται να προβεί σε ομαδικές απολύσεις, υποχρεούται να πραγματοποιεί, εγκαίρως, διαβουλεύσεις με τους εκπροσώπους των εργαζομένων με σκοπό την επίτευξη συμφωνίας.

2. Οι διαβουλεύσεις αφορούν τουλάχιστον τις δυνατότητες αποφυγής ή μείωσης των ομαδικών απολύσεων, καθώς και τις δυνατότητες άμβλυνσης των συνεπειών, δια της προσφυγής σε συνοδευτικά κοινωνικά μέτρα με σκοπό τη βοήθεια για την επαναπασχόληση ή τον αναπροσανατολισμό των απολυομένων εργαζομένων.

[...]

3. Για να μπορέσουν οι εκπρόσωποι των εργαζομένων να διατυπώσουν εποικοδομητικές προτάσεις, ο εργοδότης οφείλει, εγκαίρως, κατά τη διάρκεια των διαβουλεύσεων:

[...]

β) εν πάση περιπτώσει, να τους ανακοινώνει εγγράφως:
   i) τους λόγους του σχεδίου απολύσεων,
   ii) τον αριθμό και τις κατηγορίες των υπό απόλυση εργαζομένων,
   iii) τον αριθμό και τις κατηγορίες των συνήθως απασχολούμενων εργαζομένων,
   iv) την περίοδο κατά την οποία πρόκειται να γίνουν οι απολύσεις,
   v) τα προβλεπόμενα κριτήρια για την επιλογή των εργαζομένων που θα απολυθούν, εφόσον οι εθνικές νομοθεσίες ή/και πρακτικές αποδίδουν τη σχετική αρμοδιότητα στον εργοδότη,

   [...]

Ο εργοδότης οφείλει να διαβιβάζει στην αρμόδια αρχή αντίγραφο τουλάχιστον των στοιχείων της γραπτής ανακοίνωσης που αναφέρονται στο πρώτο εδάφιο, στοιχείο β) σημεία i) έως v).»

6 Το άρθρο 3, παράγραφος 1, πρώτο και τέταρτο εδάφιο, της οδηγίας ορίζει τα εξής:

«1. Ο εργοδότης υποχρεούται να κοινοποιεί εγγράφως στην αρμόδια δημόσια αρχή κάθε σχεδιαζόμενη ομαδική απόλυση.

[...]

Η κοινοποίηση πρέπει να περιέχει κάθε χρήσιμη πληροφορία σχετικά με τη σχεδιαζόμενη ομαδική απόλυση, και τις διαβουλεύσεις με τους εκπροσώπους των εργαζομένων, που προβλέπονται στο

άρθρο 2, και ιδίως τους λόγους της απολύσεως, τον αριθμό των υπό απόλυση εργαζομένων, τον αριθμό των συνήθως απασχολουμένων και την περίοδο μέσα στην οποία πρόκειται να πραγματοποιηθούν οι απολύσεις.»

7 Κατά το άρθρο 4 της οδηγίας 98/59:

«1. Οι ομαδικές απολύσεις το σχέδιο των οποίων έχει κοινοποιηθεί στην αρμόδια δημόσια αρχή, ισχύουν το ενωρίτερο 30 ημέρες από την κοινοποίηση που προβλέπεται στο άρθρο 3 παράγραφος 1, με την επιφύλαξη των διατάξεων που διέπουν τα κατά περίπτωση δικαιώματα ως προς την προθεσμία προειδοποιήσεως.

Τα κράτη μέλη δύνανται να παρέχουν στην αρμόδια αρχή την ευχέρεια συντομεύσεως της αναφερόμενης στο προηγούμενο εδάφιο προθεσμίας.

2. Η αρμόδια δημόσια αρχή χρησιμοποιεί την προθεσμία, που αναφέρεται στην παράγραφο 1, για να εξεύρει λύσεις στα προβλήματα που δημιουργούνται από τις σχεδιαζόμενες ομαδικές απολύσεις.

3. Αν η αρχική προθεσμία που προβλέπεται στην παράγραφο 1, είναι μικρότερη από 60 ημέρες, τα κράτη μέλη δύνανται να παρέχουν στην αρμόδια δημόσια αρχή την ευχέρεια παρατάσεως της αρχικής προθεσμίας μέχρι 60 ημέρες από της κοινοποιήσεως, εάν υπάρχει κίνδυνος να μην εξευρεθεί λύση στα προβλήματα που δημιουργούνται από τις σχεδιαζόμενες ομαδικές απολύσεις, εντός της αρχικής προθεσμίας.

Τα κράτη μέλη δύνανται να παρέχουν στην αρμόδια δημόσια αρχή ευχέρειες μεγαλύτερης παρατάσεως.

Ο εργοδότης πρέπει να πληροφορείται την παράταση και τους λόγους της παρατάσεως προ της λήξεως της αρχικής προθεσμίας που προβλέπεται στην παράγραφο 1.

[...]»

8 Το άρθρο 6 της οδηγίας έχει ως εξής:

«Τα κράτη μέλη μεριμνούν ώστε οι εκπρόσωποι των εργαζομένων ή/και οι εργαζόμενοι να έχουν τη δυνατότητα προσφυγής σε διοικητικές ή/και δικαστικές διαδικασίες προκειμένου να εξασφαλίζεται η τήρηση των υποχρεώσεων που προβλέπονται από την παρούσα οδηγία.»

Το γερμανικό δίκαιο

Ο αστικός κώδικας

9 Το άρθρο 134 του Bürgerliches Gesetzbuch (αστικού κώδικα, στο εξής: BGB) προβλέπει τα εξής:

«Δικαιοπραξία που αντιβαίνει σε απαγορευτική διάταξη νόμου είναι άκυρη εκτός εάν ο νόμος άλλως ορίζει.»

10 Το άρθρο 615 του BGB έχει ως εξής:

«Αν ο εργοδότης έγινε υπερήμερος ως προς την αποδοχή της εργασίας, ο εργαζόμενος έχει δικαίωμα να απαιτήσει τη συμφωνημένη αμοιβή για την εργασία που δεν παρασχέθηκε λόγω της υπερημερίας, χωρίς να είναι υποχρεωμένος να παράσχει την εργασία σε άλλο χρόνο. […]»

Ο νόμος περί προστασίας από τις απολύσεις

11 Το άρθρο 17 του Kündigungsschutzgesetz (νόμου περί προστασίας από τις απολύσεις), όπως ίσχυε κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών της διαφοράς της κύριας δίκης (στο εξής: KSchG), ορίζει τα εξής:

«(1) Ο εργοδότης υποχρεούται να προβεί σε κοινοποίηση στον οργανισμό απασχόλησης πριν απολύσει:

1. στις εκμεταλλεύσεις που απασχολούν συνήθως άνω των 20 και κάτω των 60 εργαζομένων, περισσότερους από 5 εργαζομένους,

   […]

   εντός χρονικού διαστήματος 30 ημερολογιακών ημερών. […]

   […]

(3) […] Η κοινοποίηση κατά την παράγραφο 1 πρέπει να γίνεται εγγράφως και να περιλαμβάνει τις παρατηρήσεις του συμβουλίου εργαζομένων επί των απολύσεων. Εάν δεν διατυπωθούν παρατηρήσεις από το συμβούλιο εργαζομένων, η κοινοποίηση είναι έγκυρη εφόσον ο εργοδότης αποδείξει ότι ενημέρωσε το συμβούλιο εργαζομένων δύο τουλάχιστον εβδομάδες πριν από την υποβολή της κοινοποίησης σύμφωνα με την παράγραφο 2, πρώτη περίοδος, και εκθέσει την πρόοδο των διαβουλεύσεων. Η κοινοποίηση πρέπει να περιλαμβάνει στοιχεία αναφορικά με το όνομα του εργοδότη, την έδρα και το είδος της επιχείρησης, καθώς και τους λόγους για τις σχεδιαζόμενες απολύσεις, τον αριθμό και τις κατηγορίες των προς απόλυση και των συνήθως απασχολούμενων εργαζομένων, την περίοδο κατά την οποία πρόκειται να γίνουν οι απολύσεις και τα προβλεπόμενα κριτήρια για την επιλογή των προς απόλυση εργαζομένων. Στην κοινοποίηση πρέπει, περαιτέρω, να περιλαμβάνονται, σε συμφωνία με το συμβούλιο εργαζομένων προς τον σκοπό της τοποθέτησης του εργατικού δυναμικού, στοιχεία σχετικά με το φύλο, την ηλικία, το επάγγελμα και την υπηκοότητα των προς απόλυση εργαζομένων. […]»

12 Το άρθρο 18, παράγραφοι 1 και 2, του KSchG προβλέπει τα εξής:

«(1) Οι απολύσεις ως προς τις οποίες υφίσταται υποχρέωση κοινοποίησης σύμφωνα με το άρθρο 17 ισχύουν, εάν δεν έχει παρέλθει ένας μήνας από την περιέλευση της κοινοποίησης στον οργανισμό απασχόλησης, μόνον με τη σύμφωνη γνώμη του τελευταίου, η οποία μπορεί να έχει αναδρομική ισχύ ανατρέχουσα μέχρι και την ημερομηνία κατάθεσης της οικείας αίτησης.

(2) Σε ορισμένες περιπτώσεις, ο οργανισμός απασχόλησης έχει την ευχέρεια να αποφασίζει ότι οι απολύσεις ισχύουν μόνον μετά την παρέλευση προθεσμίας το πολύ δύο μηνών από την ημερομηνία κατά την οποία η κοινοποίηση περιήλθε στον οργανισμό.»

Ο τόμος X του κώδικα κοινωνικής ασφάλισης

13 Κατά το άρθρο 20, παράγραφοι 1 και 2, του Sozialgesetzbuch, Zehntes Buch (τόμου X του κώδικα κοινωνικής ασφάλισης), όπως ίσχυε κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών της διαφοράς της κύριας δίκης:

«(1) Η αρχή ερευνά αυτεπαγγέλτως τα πραγματικά περιστατικά. Καθορίζει τη φύση και το περιεχόμενο των ερευνών· δεν δεσμεύεται από τα επιχειρήματα και τις αιτήσεις των ενδιαφερομένων για την προσκόμιση αποδεικτικών στοιχείων.

(2) Η αρχή πρέπει να λαμβάνει υπόψη όλες τις περιστάσεις που είναι κρίσιμες για τη συγκεκριμένη περίπτωση, περιλαμβανομένων αυτών που είναι ευνοϊκές για τους ενδιαφερομένους.»

Ο νόμος περί της οργανώσεως των δικαστηρίων εργατικών διαφορών

14 Το άρθρο 45 του Arbeitsgerichtsgesetz (νόμου περί της οργανώσεως των δικαστηρίων εργατικών διαφορών), όπως ίσχυε κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών της διαφοράς της κύριας δίκης (στο εξής: ArbGG), ορίζει τα εξής

«(1) Στο [Bundesarbeitsgericht (Ομοσπονδιακό Δικαστήριο Εργατικών Διαφορών, Γερμανία)] συγκροτείται τμήμα μείζονος συνθέσεως (στο εξής: τμήμα μείζονος συνθέσεως)].

(2) Το τμήμα μείζονος συνθέσεως αποφαίνεται όταν ένα τμήμα προτίθεται να αποκλίνει από την απόφαση άλλου τμήματος ή του τμήματος μείζονος συνθέσεως επί ορισμένου νομικού ζητήματος.

(3) Η παραπομπή στο τμήμα μείζονος συνθέσεως είναι παραδεκτή μόνον εφόσον το τμήμα από την απόφαση του οποίου πρόκειται να υπάρξει απόκλιση έχει δηλώσει, κατόπιν αιτήματος του δικάζοντος τμήματος, ότι εμμένει στη νομική του άποψη. [...] Το οικείο τμήμα αποφαίνεται επί του αιτήματος και της απαντήσεως με διάταξη εκδιδόμενη υπό τη σύνθεση που απαιτείται για την έκδοση δικαστικών αποφάσεων.»

Η διαφορά της κύριας δίκης και τα προδικαστικά ερωτήματα

15 Ο DF εργαζόταν στην G Gmbh από το 1994.

16 Την 1η Δεκεμβρίου 2020 κινήθηκε διαδικασία αφερεγγυότητας έναντι της εταιρίας αυτής και ο UR ορίστηκε διαχειριστής αφερεγγυότητας.

17 Στις 2 Δεκεμβρίου 2020 ο UR κατήγγειλε τη σύμβαση εργασίας του DF με ισχύ από τις 31 Μαρτίου 2021. Δεν αμφισβητείται ότι ο UR απέλυσε περισσότερους από πέντε εργαζομένους κατά τη διάρκεια περιόδου 30 ημερολογιακών ημερών.

18 Στη συνέχεια, ο DF άσκησε αγωγή ενώπιον του Arbeitsgericht Hamburg (πρωτοβάθμιου δικαστηρίου εργατικών διαφορών Αμβούργου, Γερμανία) με αίτημα, αφενός, να αναγνωριστεί ότι η σχέση εργασίας παρέμενε ενεργή και, αφετέρου, να υποχρεωθεί ο UR να εξακολουθήσει να απασχολεί τον DF μέχρι την περάτωση της δίκης περί του κύρους της απόλυσης με την έκδοση τελεσίδικης αποφάσεως.

19 Προς στήριξη της αγωγής του, ο DF ισχυρίζεται ότι η καταγγελία της σύμβασης εργασίας του είναι άκυρη, διότι ο UR δεν είχε προβεί σε προηγούμενη κοινοποίηση των ομαδικών απολύσεων όπως προβλέπει το άρθρο 17, παράγραφος 1, του KSchG.

20 Ο UR ζήτησε την απόρριψη της αγωγής του DF, υποστηρίζοντας ότι η ρύθμιση περί ομαδικών απολύσεων δεν είχε εφαρμογή στην υπό κρίση υπόθεση, δεδομένου ότι, κατά τον χρόνο κίνησης της διαδικασίας αφερεγγυότητας, η V GmbH απασχολούσε μόνον 19 εργαζομένους. Επομένως, εν προκειμένω, δεν είχε συμπληρωθεί το όριο πέραν του οποίου είναι υποχρεωτική η κοινοποίηση των ομαδικών απολύσεων κατά το άρθρο 17, παράγραφος 1, του KSchG. Επιπλέον, από την απόφαση περί παραπομπής προκύπτει ότι, πριν από τις 31 Μαρτίου 2021, ημερομηνία κατά την οποία τέθηκε σε ισχύ η καταγγελία της σύμβασης εργασίας του DF, ο UR δεν είχε προβεί στην κοινοποίηση αυτή ούτε είχε θεραπεύσει την παράλειψη μιας τέτοιας κοινοποίησης.

21 Με απόφαση της 20ής Απριλίου 2021, το Arbeitsgericht Hamburg (πρωτοβάθμιο δικαστήριο εργατικών διαφορών Αμβούργου) έκανε δεκτή την αγωγή του DF.

22 Κατά της ως άνω απόφασης ο UR άσκησε έφεση η οποία απορρίφθηκε από το Landesarbeitsgericht Hamburg (δευτεροβάθμιο δικαστήριο εργατικών διαφορών Αμβούργου, Γερμανία) με απόφαση της 3ης Φεβρουαρίου 2022.

23 Ο UR άσκησε αναίρεση κατά της απόφασης αυτής ενώπιον του Bundesarbeitsgericht (Ομοσπονδιακού Δικαστηρίου Εργατικών Διαφορών), ήτοι του αιτούντος δικαστηρίου, το οποίο ανέθεσε την υπόθεση στο έκτο τμήμα του (στο εξής: έκτο τμήμα).

24 Με διάταξη της 11ης Μαΐου 2023, το έκτο τμήμα διαπίστωσε ότι, κατά τον χρόνο της επίμαχης απόλυσης, η V GmbH απασχολούσε «κατά κανόνα» περισσότερους από 20 εργαζομένους και ότι, ως εκ τούτου, ο UR όφειλε, προτού καταγγείλει τη σύμβαση εργασίας του DF, να προβεί σε κοινοποίηση των ομαδικών απολύσεων σύμφωνα με το άρθρο 17, παράγραφος 1, του KSchG.

25 Με άλλη διάταξη της 14ης Δεκεμβρίου 2023, το ίδιο τμήμα επισήμανε ότι διατηρούσε αμφιβολίες ως προς την έννομη συνέπεια της παράλειψης μιας τέτοιας κοινοποίησης ή της μη τήρησης των προϋποθέσεων που απαιτούνται κατά τον KSchG στο πλαίσιο της διαδικασίας κοινοποίησης. Αντιθέτως προς την προηγούμενη νομολογία του, το εν λόγω τμήμα φρονεί ότι η εν λόγω παράλειψη κοινοποίησης ή οι λοιπές πλημμέλειες δεν μπορούν να επιφέρουν την ακυρότητα της καταγγελίας της σύμβασης εργασίας δυνάμει του άρθρου 134 του BGB. Κατά το ίδιο, η πρόβλεψη μιας τέτοιας έννομης συνέπειας εναπόκειται αποκλειστικά στον νομοθέτη.

26 Πάντως, αφενός, το άρθρο 17, παράγραφοι 1 και 3, του KSchG, το οποίο προβλέπει την υποχρέωση προηγούμενης κοινοποίησης των ομαδικών απολύσεων, δεν μπορεί να θεωρηθεί ως «απαγορευτική διάταξη νόμου», κατά την έννοια του άρθρου 134 του BGB. Αφετέρου, η «κύρωση» της ακυρότητας δεν προβλέπεται ούτε στο άρθρο 4, παράγραφος 1, της οδηγίας 98/59.

27 Εντούτοις, το έκτο τμήμα εκτιμά ότι, λαμβανομένης υπόψη της νομολογίας του δευτέρου τμήματος του Bundesarbeitsgericht (Ομοσπονδιακού Δικαστηρίου Εργατικών Διαφορών) (στο εξής: δεύτερο τμήμα) σχετικά με τις έννομες συνέπειες των πλημμελειών στο πλαίσιο της διαδικασίας κοινοποίησης των ομαδικών απολύσεων, δύναται, στο πλαίσιο της υπόθεσης της οποίας έχει επιληφθεί, να μην κηρύξει άκυρη την επίμαχη απόλυση, αποκλίνοντας από την προηγούμενη νομολογία του, μόνον εφόσον προβεί προηγουμένως σε εσωτερική διαβούλευση κατά το άρθρο 45, παράγραφος 3, του ArbGG, με σκοπό την άρση των ερμηνευτικών αποκλίσεων μεταξύ των διαφόρων τμημάτων του αιτούντος δικαστηρίου.

28 Επομένως, με διάταξή του της 14ης Δεκεμβρίου 2023, το έκτο τμήμα υπέβαλε στο δεύτερο τμήμα, βάσει του ανωτέρω άρθρου, το ερώτημα εάν «[το τμήμα αυτό] [ενέμενε] στη νομική άποψη ότι η καταγγελία σύμβασης εργασίας [αντιβαίνει] ως δικαιοπραξία σε απαγορευτική διάταξη νόμου, κατά την έννοια του άρθρου 134 του [BGB], και για τον λόγο αυτό είναι άκυρη, όταν, κατά τον χρόνο της καταγγελίας, δεν [έχει] πραγματοποιηθεί νόμιμη κοινοποίηση βάσει του άρθρου 17, παράγραφοι 1 και 3, [του KSchG]».

29 Από την απόφαση περί παραπομπής προκύπτει ότι το δεύτερο τμήμα, ήτοι ο σχηματισμός του αιτούντος δικαστηρίου που υπέβαλε την υπό κρίση αίτηση προδικαστικής αποφάσεως, κρίνει, μέχρι σήμερα, ότι η καταγγελία της σύμβασης εργασίας χωρίς την προηγούμενη αυτή κοινοποίηση είναι άκυρη και δεν μπορεί να επιφέρει τη λύση της εν λόγω σύμβασης εργασίας.

30 Πάντως, λαμβανομένου υπόψη του ερωτήματος που του υπέβαλε το έκτο τμήμα, το δεύτερο τμήμα εκτιμά, όπως και το έκτο τμήμα, ότι μπορεί να είναι δυσανάλογο να θεωρηθεί, ιδίως δυνάμει των υποχρεώσεων που επιβάλλει το δίκαιο της Ένωσης, ότι, ελλείψει προηγούμενης κοινοποίησης των ομαδικών απολύσεων, η καταγγελία της οικείας σύμβασης εργασίας πρέπει να ακυρωθεί. Κατά το δεύτερο τμήμα, πρέπει να γίνει διάκριση μεταξύ της κατάστασης στην οποία δεν υφίσταται καθόλου τέτοια κοινοποίηση και της κατάστασης στην οποία η κοινοποίηση των ομαδικών απολύσεων δεν πληροί τις τυπικές ή ουσιαστικές προϋποθέσεις που προβλέπει το εθνικό δίκαιο ή το δίκαιο της Ένωσης.

31 Όσον αφορά την πρώτη περίπτωση, δηλαδή την παντελή έλλειψη προηγούμενης κοινοποίησης των ομαδικών απολύσεων, το δεύτερο τμήμα επισημαίνει ότι, κατά το εθνικό δίκαιο, η καταγγελθείσα σύμβαση εργασίας εξακολουθεί να παράγει τα αποτελέσματά της μέχρι την παρέλευση της περιόδου απαγόρευσης απολύσεων ενός μηνός, σύμφωνα με το άρθρο 18, παράγραφος 1, του KSchG. Κατά συνέπεια, η καταγγελία σύμβασης εργασίας στο πλαίσιο σχεδίου ομαδικών απολύσεων το οποίο υπόκειται σε υποχρέωση προηγούμενης κοινοποίησης ισχύει μόνον από τον χρόνο κοινοποίησης του σχεδίου αυτού.

32 Το δεύτερο τμήμα επισημαίνει επίσης ότι, δυνάμει του εν λόγω άρθρου 18, παράγραφος 1, τα αποτελέσματα μιας τέτοιας καταγγελίας «αναστέλλονται» μέχρις ότου πραγματοποιηθεί η αρχικώς παραλειφθείσα κοινοποίηση, προκειμένου να παρασχεθεί στον αρμόδιο οργανισμό απασχόλησης η δυνατότητα να προετοιμάσει την τοποθέτηση των εργαζομένων που θίγονται από τις ομαδικές απολύσεις.

33 Δεδομένου, όμως, ότι η διάταξη αυτή πρέπει να ερμηνεύεται σύμφωνα με το δίκαιο της Ένωσης, το ίδιο τμήμα διερωτάται εάν το άρθρο 4, παράγραφος 1, της οδηγίας 98/59 έχει την έννοια ότι μια τέτοια καταγγελία δεν ισχύει πριν από την παρέλευση της προβλεπόμενης σε αυτό προθεσμίας των 30 ημερών.

34 Όσον αφορά τη δεύτερη περίπτωση περί της οποίας γίνεται λόγος στη σκέψη 30 της παρούσας απόφασης, το δεύτερο τμήμα φρονεί ότι το άρθρο 4, παράγραφος 1, της οδηγίας έχει την έννοια ότι η προθεσμία των 30 ημερών που προβλέπει η διάταξη αυτή καθώς και η προθεσμία του άρθρου 18, παράγραφος 1, του KSchG δεν μπορούν να αρχίσουν να τρέχουν και, επομένως, να λήξουν, παρά μόνον εάν η κοινοποίηση των ομαδικών απολύσεων είναι σύμφωνη προς το άρθρο 3, παράγραφος 1, τέταρτο εδάφιο, της οδηγίας 98/59.

35 Η ερμηνεία αυτή ενισχύεται, αφενός, από την παραπομπή του άρθρου 4, παράγραφος 1, της οδηγίας στο άρθρο 3, παράγραφος 1, αυτής και, αφετέρου, από τον σκοπό που επιδιώκει η υποχρέωση κοινοποίησης των ομαδικών απολύσεων, ήτοι να παρασχεθεί στην αρμόδια δημόσια αρχή η δυνατότητα να εξεύρει λύσεις στα προβλήματα που δημιουργούνται από τις σχεδιαζόμενες ομαδικές απολύσεις, σύμφωνα με το άρθρο 4, παράγραφοι 2 και 3, της οδηγίας.

36 Επιπλέον, το δεύτερο τμήμα διερωτάται εάν ο εργοδότης ο οποίος κατήγγειλε συμβάσεις εργασίας χωρίς προηγούμενη κοινοποίηση του σχεδίου ομαδικών απολύσεων στο πλαίσιο του οποίου εντάσσονται οι καταγγελίες αυτές μπορεί να θεραπεύσει εκ των υστέρων την παράλειψη αυτή, με αποτέλεσμα οι καταγγελίες αυτές να ισχύουν μετά την παρέλευση της προθεσμίας των 30 ημερών που προβλέπεται στο άρθρο 4, παράγραφος 1, της οδηγίας, χωρίς να απαιτείται νέα καταγγελία των συμβάσεων.

37 Κατά το δεύτερο τμήμα, το γεγονός ότι η προθεσμία των 30 ημερών αρχίζει να τρέχει μόνον κατόπιν θεραπείας της παράλειψης κοινοποίησης διασφαλίζει ότι η αρμόδια δημόσια αρχή διαθέτει ένα ελάχιστο χρονικό διάστημα για να εξεύρει λύσεις στα προβλήματα που δημιουργούνται από τις οικείες ομαδικές απολύσεις, σύμφωνα με το άρθρο 4, παράγραφοι 2 και 3, της ίδιας οδηγίας.

38 Το δεύτερο τμήμα εκτιμά ότι η απόφαση της 27ης Ιανουαρίου 2005, Junk (C-188/03, EU:C:2005:59), δεν αντιτίθεται σε μια τέτοια ερμηνεία. Συγκεκριμένα, με την απόφαση αυτή, το Δικαστήριο διαπίστωσε απλώς ότι η καταγγελία των συμβάσεων εργασίας είναι δυνατή μόνον κατόπιν κοινοποίησής τους στην αρμόδια δημόσια αρχή, αλλά ουδόλως έκρινε ότι οι καταγγελίες των συμβάσεων εργασίας, ελλείψει προηγούμενης νομότυπης κοινοποίησης των ομαδικών απολύσεων, πάσχουν «αθεράπευτη» ακυρότητα.

39 Επομένως, η «κύρωση» σε περίπτωση εκπρόθεσμης κοινοποίησης των ομαδικών απολύσεων συνίσταται στην προσωρινή αναστολή των εννόμων αποτελεσμάτων των καταγγελιών των συμβάσεων εργασίας και στην υποχρέωση του εργοδότη να καταβάλλει αμοιβή στους οικείους εργαζομένους έως ότου παρέλθει η προθεσμία των 30 ημερών.

40 Τέλος, το δεύτερο τμήμα ζητεί να διευκρινιστεί, υπό το πρίσμα του άρθρου 6 της οδηγίας 98/59, κατά το οποίο τα κράτη μέλη μεριμνούν ώστε οι εκπρόσωποι των εργαζομένων ή/και οι εργαζόμενοι να έχουν τη δυνατότητα προσφυγής σε διοικητικές ή/και δικαστικές διαδικασίες προκειμένου να εξασφαλίζεται η τήρηση των υποχρεώσεων που προβλέπονται από την οδηγία, εάν το εθνικό δίκαιο μπορεί να αναθέσει στην αρμόδια δημόσια αρχή και μόνον το καθήκον να εξετάζει κατά πόσον η προηγούμενη κοινοποίηση του σχεδίου ομαδικών απολύσεων είναι νομότυπη και να διαπιστώνει την παρέλευση της προθεσμίας των 30 ημερών που προβλέπει το άρθρο 4, παράγραφος 1, της οδηγίας. Επομένως, η διαπίστωση αυτή θα είναι δεσμευτική για τα δικαστήρια εργατικών διαφορών και για τον εργαζόμενο που επιδιώκει να αμφισβητήσει δικαστικά μια τέτοια διοικητική διαπίστωση στο πλαίσιο διαφοράς με αντικείμενο τη λήξη της σχέσης εργασίας.

41 Το δεύτερο τμήμα παρατηρεί ότι από την απόφαση της 5ης Οκτωβρίου 2023, Brink’s Cash Solutions (C-496/22, EU:C:2023:741, σκέψη 45), προκύπτει, βεβαίως, ότι το άρθρο 6 της οδηγίας επιβάλλει στα κράτη μέλη την υποχρέωση να διασφαλίζουν αποτελεσματική δικαστική προστασία στους εκπροσώπους των εργαζομένων ή/και τους εργαζομένους. Εντούτοις, η απαίτηση αυτή αφορά αποκλειστικώς τη διαδικασία διαβούλευσης κατά το άρθρο 2 της οδηγίας 98/59, στην οποία δεν μετέχει καμία αρχή και η οποία, σε αντίθεση με τη διαδικασία προηγούμενης κοινοποίησης του σχεδίου ομαδικών απολύσεων κατά τα άρθρα 3 και 4 της

οδηγίας, έχει ως αντικείμενο την αποτροπή της καταγγελίας των συμβάσεων εργασίας των οικείων εργαζομένων. Διαφορετική ερμηνεία θα ήταν ασυμβίβαστη με τη χρήση των όρων «ή/και» στο άρθρο 6 και στην αιτιολογική σκέψη 12 της οδηγίας.

42 Υπό τις συνθήκες αυτές, το δεύτερο τμήμα του Bundesarbeitsgericht (Ομοσπονδιακού Δικαστηρίου Εργατικών Διαφορών) αποφάσισε να αναστείλει την ενώπιόν του διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

«1) Έχει το άρθρο 4, παράγραφος 1, της [οδηγίας 98/59] την έννοια ότι μια καταγγελία σύμβασης εργασίας στο πλαίσιο ομαδικής απόλυσης ως προς την οποία υφίσταται υποχρέωση κοινοποίησης μπορεί να επιφέρει τη λύση της σχέσης εργασίας ενός θιγόμενου εργαζομένου μόνον μετά τη λήξη της περιόδου απαγόρευσης απολύσεων;

Σε περίπτωση καταφατικής απάντησης στο πρώτο ερώτημα:

2) Πρέπει να γίνει δεκτό ότι η λήξη της περιόδου απαγόρευσης απολύσεων δεν προϋποθέτει μόνον την κοινοποίηση της ομαδικής απόλυσης, αλλά ότι είναι επίσης αναγκαίο η κοινοποίηση αυτή να ανταποκρίνεται στις απαιτήσεις του άρθρου 3, παράγραφος 1, τέταρτο εδάφιο, της οδηγίας 98/59;

3) Μπορεί ο εργοδότης ο οποίος, χωρίς να κοινοποιήσει (νομοτύπως) ομαδική απόλυση, προέβη σε καταγγελίες συμβάσεων εργασίας ως προς τις οποίες υφίσταται υποχρέωση κοινοποίησης να θεραπεύσει την έλλειψη αυτή εκ των υστέρων, με συνέπεια η λύση των σχέσεων εργασίας των θιγόμενων εργαζομένων να είναι δυνατή μετά τη λήξη της περιόδου απαγόρευσης απολύσεων επί τη βάσει των προηγουμένως γενομένων καταγγελιών συμβάσεων εργασίας;

Σε περίπτωση καταφατικής απάντησης στο πρώτο και στο δεύτερο ερώτημα:

4) Συμβιβάζεται με το άρθρο 6 της οδηγίας 98/59 περίπτωση κατά την οποία το εθνικό δίκαιο αναθέτει στην αρμόδια αρχή να καθορίσει, με πράξη την οποία δεν μπορεί να προσβάλει ο εργαζόμενος και η οποία είναι δεσμευτική για τα δικαστήρια εργατικών διαφορών, τη συγκεκριμένη ημερομηνία λήξης της περιόδου απαγόρευσης απολύσεων, ή πρέπει ο εργαζόμενος να διαθέτει οπωσδήποτε πρόσβαση σε δικαστική διαδικασία για τον έλεγχο της ορθότητας του καθορισμού στον οποίο προέβη η αρχή αυτή;»

Επί του παραδεκτού της αιτήσεως προδικαστικής αποφάσεως

43 Κατά πάγια νομολογία, η διαδικασία του άρθρου 267 ΣΛΕΕ συνιστά μηχανισμό συνεργασίας μεταξύ του Δικαστηρίου και των εθνικών δικαστηρίων, στο πλαίσιο του οποίου το Δικαστήριο παρέχει στα εθνικά δικαστήρια τα στοιχεία ερμηνείας του δικαίου της Ένωσης που τους είναι αναγκαία για την επίλυση της διαφοράς επί της οποίας καλούνται να αποφανθούν, ο δε δικαιολογητικός λόγος της προδικαστικής παραπομπής δεν έγκειται στη διατύπωση συμβουλευτικής γνώμης επί γενικών ή υποθετικών ζητημάτων, αλλά στην αυτονόητη ανάγκη αποτελεσματικής επίλυσης μιας ένδικης διαφοράς [απόφαση της 16ης Μαΐου 2024, Toplofikatsia Sofia (Έννοια της κατοικίας του εναγομένου), C-222/23, EU:C:2024:405, σκέψη 39 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία].

44 Όπως προκύπτει από το ίδιο το γράμμα του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, η ζητούμενη από το αιτούν δικαστήριο προδικαστική απόφαση πρέπει να είναι «αναγκαία για την έκδοση της δικής του απόφασης» στην υπόθεση της οποίας έχει επιληφθεί [απόφαση της 16ης Μαΐου 2024, Toplofikatsia Sofia (Έννοια της κατοικίας του εναγομένου), C-222/23, EU:C:2024:405, σκέψη 40 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία].

45 Συνακόλουθα, το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι τόσο από το γράμμα όσο και από την οικονομία του άρθρου 267 ΣΛΕΕ προκύπτει ότι η διαδικασία προδικαστικής παραπομπής προϋποθέτει, μεταξύ άλλων, ότι εκκρεμεί πράγματι ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων διαφορά, στο πλαίσιο της οποίας αυτά καλούνται να εκδώσουν απόφαση που θα λαμβάνει υπόψη την προδικαστική απόφαση [απόφαση της 16ης Μαΐου 2024, Toplofikatsia Sofia (Έννοια της κατοικίας του εναγομένου), C-222/23, EU:C:2024:405, σκέψη 41 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία].

46 Εν προκειμένω, μολονότι το παραδεκτό της αιτήσεως προδικαστικής αποφάσεως δεν έχει αμφισβητηθεί από κανέναν από τους ενδιαφερομένους που κατέθεσαν γραπτές παρατηρήσεις στο πλαίσιο της υπό κρίση υπόθεσης, διαπιστώνεται, εντούτοις, ότι η διαφορά της κύριας δίκης δεν θα επιλυθεί, εν τέλει, από το δεύτερο τμήμα, δεδομένου ότι η διαφορά αυτή εκκρεμεί επί του παρόντος ενώπιον του έκτου τμήματος.

47 Παρά ταύτα, σύμφωνα με τα στοιχεία που παρέσχε το δεύτερο τμήμα, όπως αυτά συνοψίζονται στις σκέψεις 25 έως 28 της παρούσας απόφασης, η απόφαση την οποία καλείται να εκδώσει το τμήμα αυτό, λαμβανομένης ενδεχομένως υπόψη της προδικαστικής αποφάσεως που θα εκδώσει το Δικαστήριο στην υπό κρίση υπόθεση, συνιστά αναγκαίο στάδιο για την επίλυση της διαφοράς της κύριας δίκης.

48 Πράγματι, το έκτο τμήμα προσέφυγε στο δεύτερο τμήμα βάσει της παραγράφου 3 του άρθρου 45 του ArbGG. Σύμφωνα με την παράγραφο αυτή, σε συνδυασμό με την παράγραφο 2 του ίδιου άρθρου, όταν τμήμα του Bundesarbeitsgericht (Ομοσπονδιακού Δικαστηρίου Εργατικών Διαφορών) προτίθεται να αποκλίνει επί νομικού ζητήματος από την απόφαση άλλου τμήματος ή του τμήματος μείζονος συνθέσεως, εναπόκειται στο τμήμα μείζονος συνθέσεως να αποφανθεί, υπό την προϋπόθεση πάντως ότι το τμήμα από την απόφαση του οποίου πρόκειται να υπάρξει απόκλιση έχει δηλώσει, κατόπιν αιτήματος του δικάζοντος τμήματος, ότι εμμένει στη νομική του άποψη.

49 Υπό τις συνθήκες αυτές, προκύπτει ότι η διαδικασία εσωτερικής διαβούλευσης κατά το άρθρο 45, παράγραφος 3, του ArbGG είναι αναγκαία, ως υποχρεωτικό, δυνάμει του εθνικού δικαίου, ενδιάμεσο στάδιο, προτού το έκτο τμήμα αποφανθεί επί της ουσίας της εκκρεμούς ενώπιόν του διαφοράς της κύριας δίκης [πρβλ., κατ' αναλογίαν, απόφαση της 6ης Οκτωβρίου 2021, W.Ż. (Τμήμα έκτακτου ελέγχου και δημοσίων υποθέσεων του Ανωτάτου Δικαστηρίου – Διορισμός), C-487/19, EU:C:2021:798, σκέψη 94 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

50 Επομένως, η διαδικασία εσωτερικής διαβούλευσης φαίνεται να εξυπηρετεί αντικειμενική ανάγκη του έκτου τμήματος, ήτοι την ανάγκη άρσης των ερμηνευτικών αποκλίσεων μεταξύ των διαφόρων τμημάτων του Bundesarbeitsgericht (Ομοσπονδιακού Δικαστηρίου Εργατικών Διαφορών), υπό την έννοια ότι παρέχει στο τμήμα αυτό, το οποίο προτίθεται να αποκλίνει επί νομικού ζητήματος από την απόφαση άλλου τμήματος ή του τμήματος μείζονος συνθέσεως, τη δυνατότητα να αποφανθεί εν τέλει επί της ουσίας της εκκρεμούς ενώπιόν του διαφοράς της κύριας δίκης.

51 Συναφώς, επισημαίνεται ότι, κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, η φράση «για την έκδοση της δικής του απόφασης», κατά το άρθρο 267, δεύτερο εδάφιο, ΣΛΕΕ, πρέπει να ερμηνεύεται ευρέως, υπό την έννοια ότι περιλαμβάνει το σύνολο της διαδικασίας η οποία καταλήγει στην έκδοση απόφασης από το αιτούν δικαστήριο (απόφαση της 11ης Ιουνίου 2015, Fahnenbrock κ.λπ., C-226/13, C-245/13 και C-247/13, EU:C:2015:383, σκέψη 30 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία), ήτοι όλη τη διαδικασία έκδοσης της απόφασης (απόφαση της 17ης Φεβρουαρίου 2011, Weryński, C-283/09, EU:C:2011:85, σκέψη 42).

52 Επομένως, το δεύτερο τμήμα παραδεκτώς υποβάλλει αίτηση προδικαστικής αποφάσεως στο Δικαστήριο στο πλαίσιο της διαδικασίας εσωτερικής διαβούλευσης που προβλέπει το άρθρο 45, παράγραφος 3, του ArbGG.

53 Λαμβανομένου υπόψη του συνόλου των ανωτέρω σκέψεων, η αίτηση προδικαστικής αποφάσεως είναι παραδεκτή.

Επί των προδικαστικών ερωτημάτων

Επί του πρώτου προδικαστικού ερωτήματος

54 Με το πρώτο προδικαστικό ερώτημα, το αιτούν δικαστήριο ζητεί, κατ' ουσίαν, να διευκρινιστεί εάν το άρθρο 4, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, της οδηγίας 98/59 έχει την έννοια ότι η καταγγελία σύμβασης εργασίας στο πλαίσιο σχεδίου ομαδικών απολύσεων το οποίο, κατά το άρθρο 3, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, της οδηγίας, πρέπει να κοινοποιηθεί στην αρμόδια δημόσια αρχή ισχύει μόνον μετά την παρέλευση της προθεσμίας των 30 ημερών που προβλέπεται στο άρθρο 4, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, της οδηγίας.

55 Προκειμένου να δοθεί απάντηση στο ερώτημα αυτό, επισημαίνεται ότι, κατά πάγια νομολογία, για την ερμηνεία διάταξης του δικαίου της Ένωσης πρέπει να λαμβάνεται υπόψη όχι μόνον το γράμμα της, αλλά και το πλαίσιο στο οποίο εντάσσεται και οι σκοποί που επιδιώκονται με τη ρύθμιση της οποίας αποτελεί μέρος (απόφαση της 13ης Ιουλίου 2023, G GmbH, C-134/22, EU:C:2023:567, σκέψη 25 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

56 Όσον αφορά, πρώτον, το γράμμα του άρθρου 4, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, της οδηγίας 98/59, υπενθυμίζεται ότι, κατά τη διάταξη αυτή, «[ο]ι ομαδικές απολύσεις το σχέδιο των οποίων έχει κοινοποιηθεί στην αρμόδια δημόσια αρχή ισχύουν το ενωρίτερο 30 ημέρες από την κοινοποίηση που προβλέπεται στο άρθρο 3 παράγραφος 1, [πρώτο εδάφιο,] με την επιφύλαξη των διατάξεων που διέπουν τα κατά περίπτωση δικαιώματα ως προς την προθεσμία προειδοποιήσεως».

57 Κατά το άρθρο 3, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, της οδηγίας, «[ο] εργοδότης υποχρεούται να κοινοποιεί εγγράφως στην αρμόδια δημόσια αρχή κάθε σχεδιαζόμενη ομαδική απόλυση».

58 Επομένως, κατά το γράμμα των διατάξεων αυτών, η καταγγελία σύμβασης εργασίας στο πλαίσιο σχεδίου ομαδικών απολύσεων δεν ισχύει πριν από την παρέλευση της προθεσμίας του άρθρου 4, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, της οδηγίας, αφετηρία της οποίας αποτελεί η κοινοποίηση του σχεδίου αυτού (πρβλ. απόφαση της 27ης Ιανουαρίου 2005, Junk, C-188/03, EU:C:2005:59, σκέψη 50), όπερ συνεπάγεται κατ' ανάγκην την κοινοποίηση του εν λόγω σχεδίου από τον εργοδότη στην αρμόδια δημόσια αρχή. Επομένως, ελλείψει τέτοιας κοινοποίησης, η καταγγελία δεν ισχύει.

59 Όσον αφορά, δεύτερον, το πλαίσιο στο οποίο εντάσσεται το άρθρο 4, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, της οδηγίας και τον σκοπό που επιδιώκει η διάταξη αυτή, από το άρθρο 4, παράγραφος 2, της οδηγίας 98/59 προκύπτει ότι το γεγονός ότι οι απολύσεις που έχουν κοινοποιηθεί στην αρμόδια δημόσια αρχή ισχύουν μόνον μετά την παρέλευση της προθεσμίας που προβλέπει το άρθρο 4, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, δικαιολογείται από την υποχρέωση που υπέχει η αρχή αυτή να χρησιμοποιεί την προθεσμία για να εξεύρει λύσεις στα προβλήματα που δημιουργούνται από τις σχεδιαζόμενες ομαδικές απολύσεις. Η υποχρέωση κοινοποίησης παρέχει, συνεπώς, στην εν λόγω αρχή τη δυνατότητα να διερευνήσει, βάσει του συνόλου των πληροφοριών που της έχει διαβιβάσει ο εργοδότης, κατά πόσον είναι δυνατό να περιοριστούν οι αρνητικές συνέπειες των ομαδικών απολύσεων με μέτρα προσαρμοσμένα στα δεδομένα της αγοράς εργασίας και της οικονομικής δραστηριότητας στο πλαίσιο των οποίων εντάσσονται οι απολύσεις αυτές (πρβλ. απόφαση της 13ης Ιουλίου 2023, G GmbH, C-134/22, EU:C:2023:567, σκέψη 35 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

60 Επομένως, το άρθρο 4, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, της οδηγίας εγγυάται, στην παράγραφό του 1, πρώτο εδάφιο, ένα ελάχιστο χρονικό διάστημα το οποίο πρέπει να διαθέτει η αρμόδια δημόσια αρχή για να λάβει τα μέτρα που μνημονεύονται στην προηγούμενη σκέψη (απόφαση της 27ης Ιανουαρίου 2005, Junk, C-188/03, EU:C:2005:59, σκέψη 51).

61 Κατά συνέπεια, λαμβανομένου υπόψη του πλαισίου στο οποίο εντάσσεται το άρθρο 4, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, η αρμόδια δημόσια αρχή μπορεί να θεωρήσει ότι η καταγγελία σύμβασης εργασίας στο πλαίσιο σχεδίου ομαδικών απολύσεων δεν ισχύει πριν από την παρέλευση της προθεσμίας των 30 ημερών που προβλέπεται στην εν λόγω διάταξη, αφετηρία της οποίας αποτελεί η κοινοποίηση του σχεδίου ομαδικών απολύσεων στην αρχή αυτή, πράγμα που προϋποθέτει κατ’ ανάγκην την κοινοποίηση του εν λόγω σχεδίου από τον εργοδότη στην εν λόγω αρχή.

62 Όπως επισήμανε ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 79 των προτάσεών του, ο επιδιωκόμενος με τη διάταξη αυτή σκοπός, ήτοι να παρασχεθεί στην αρμόδια δημόσια αρχή η δυνατότητα, σύμφωνα με το άρθρο 4, παράγραφος 2, της οδηγίας 98/59, να εξεύρει, κατά τη διάρκεια της προθεσμίας αυτής, λύσεις στα προβλήματα που δημιουργούνται από τις σχεδιαζόμενες ομαδικές απολύσεις, θα διακυβευόταν εάν η καταγγελία σύμβασης εργασίας στο πλαίσιο σχεδίου ομαδικών απολύσεων ίσχυε ελλείψει της εν λόγω κοινοποίησης ή προτού παρέλθει η εν λόγω προθεσμία.

63 Λαμβανομένων υπόψη των ανωτέρω σκέψεων, στο πρώτο προδικαστικό ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 4, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, της οδηγίας 98/59 έχει την έννοια ότι η καταγγελία σύμβασης εργασίας στο πλαίσιο σχεδίου ομαδικών απολύσεων το οποίο, κατά το άρθρο 3, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, της οδηγίας, πρέπει να κοινοποιηθεί στην αρμόδια δημόσια αρχή ισχύει μόνον μετά την παρέλευση της προθεσμίας των 30 ημερών που προβλέπεται στο άρθρο 4, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, της οδηγίας.

Επί του δευτέρου προδικαστικού ερωτήματος

64 Με το δεύτερο προδικαστικό ερώτημα, το αιτούν δικαστήριο ζητεί, κατ’ ουσίαν, να διευκρινιστεί εάν το άρθρο 4, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, της οδηγίας 98/59 έχει την έννοια ότι η παρέλευση της προβλεπόμενης στο άρθρο αυτό προθεσμίας των 30 ημερών δεν προϋποθέτει μόνον την κοινοποίηση του σχεδίου ομαδικών απολύσεων, αλλά και ότι το περιεχόμενο της κοινοποίησης αυτής είναι σύμφωνο με τις επιταγές του άρθρου 3, παράγραφος 1, τέταρτο εδάφιο, της οδηγίας.

65 Ο UR αμφισβητεί το παραδεκτό του δευτέρου αυτού ερωτήματος για τον λόγο ότι το δεύτερο τμήμα δεν απέδειξε με ποιον ακριβώς τρόπο το ερώτημα αυτό είναι λυσιτελές, τόσο υπό το πρίσμα της απάντησης που πρόκειται να δοθεί στο ερώτημα που έθεσε το έκτο τμήμα δυνάμει του άρθρου 45, παράγραφος 3, του ArbGG, λαμβανομένων ιδίως υπόψη των πραγματικών περιστατικών της διαφοράς της κύριας δίκης που εκκρεμεί ενώπιον του έκτου τμήματος, όσο και υπό το πρίσμα της επίλυσης της διαφοράς αυτής. Δεδομένου ότι, εν προκειμένω, ο εργοδότης της κύριας δίκης δεν κοινοποίησε προηγουμένως το σχέδιο ομαδικών απολύσεων, το δεύτερο προδικαστικό ερώτημα είναι αλυσιτελές.

66 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι, στο πλαίσιο της συνεργασίας μεταξύ του Δικαστηρίου και των εθνικών δικαστηρίων την οποία καθιερώνει το άρθρο 267 ΣΛΕΕ, εναπόκειται αποκλειστικώς στο εθνικό δικαστήριο, το οποίο έχει επιληφθεί της διαφοράς και φέρει την ευθύνη της δικαστικής αποφάσεως που πρόκειται να εκδοθεί, να εκτιμήσει, λαμβάνοντας υπόψη τις ιδιαιτερότητες της υποθέσεως, τόσο εάν η προδικαστική απόφαση είναι αναγκαία για την έκδοση της δικής του απόφασης όσο και εάν τα ερωτήματα τα οποία υποβάλλει στο Δικαστήριο είναι λυσιτελή. Συνεπώς, καθόσον τα υποβληθέντα ερωτήματα αφορούν την ερμηνεία του δικαίου της Ένωσης, το Δικαστήριο υποχρεούται, κατ’ αρχήν, να αποφανθεί επ’ αυτών [απόφαση της 7ης Νοεμβρίου 2024, Adusbef (Pont Morandi), C-683/22, EU:C:2024:936, σκέψη 36 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία].

67 Ως εκ τούτου, συντρέχει τεκμήριο λυσιτέλειας για τα ερωτήματα που αφορούν το δίκαιο της Ένωσης [απόφαση της 7ης Νοεμβρίου 2024, Adusbef (Pont Morandi), C-683/22, EU:C:2024:936, σκέψη 37 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία]. Όπως, όμως, προκύπτει από τη νομολογία που μνημονεύθηκε στη σκέψη 43 της παρούσας απόφασης, ο δικαιολογητικός λόγος της προδικαστικής παραπομπής δεν έγκειται στη διατύπωση συμβουλευτικών γνωμών επί γενικών ή υποθετικών ζητημάτων, αλλά στην αυτονόητη ανάγκη αποτελεσματικής επίλυσης μιας ένδικης διαφοράς.

68 Εν προκειμένω, από την απόφαση περί παραπομπής προκύπτει ότι, πριν από την καταγγελία της επίμαχης σύμβασης εργασίας στο πλαίσιο σχεδίου ομαδικών απολύσεων, ο εργοδότης της κύριας δίκης δεν είχε κοινοποιήσει το σχέδιο αυτό στην αρμόδια δημόσια αρχή, σύμφωνα με το άρθρο 3, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, της οδηγίας 98/59. Επομένως, η διαφορά της κύριας δίκης αφορά την «κύρωση» που πρέπει να επιβληθεί στον εν λόγω εργοδότη λόγω της μη τήρησης της υποχρέωσης κοινοποίησης που προβλέπει η ανωτέρω διάταξη και όχι το κατά πόσον το περιεχόμενο μιας τέτοιας κοινοποίησης είναι σύμφωνο προς τις απαιτήσεις του άρθρου 3, παράγραφος 1, τέταρτο εδάφιο, της οδηγίας.

69 Επομένως, το δεύτερο προδικαστικό ερώτημα είναι υποθετικό καθόσον ουδεμία σχέση έχει με το αντικείμενο της διαφοράς της κύριας δίκης.

70 Εξάλλου, το γεγονός ότι το ερώτημα αυτό θα μπορούσε να αποτελέσει χρήσιμο στοιχείο στο πλαίσιο της εσωτερικής διαδικασίας διαβούλευσης του άρθρου 45, παράγραφος 3, του ArbGG δεν δύναται να άρει τον υποθετικό χαρακτήρα του (βλ., κατ’ αναλογίαν, απόφαση της 10ης Νοεμβρίου 2016, Private Equity Insurance Group, C-156/15, EU:C:2016:851, σκέψη 58).

71 Συνεπώς, το δεύτερο προδικαστικό ερώτημα είναι απαράδεκτο.

Επί του τρίτου προδικαστικού ερωτήματος

72 Με το τρίτο προδικαστικό ερώτημα, το αιτούν δικαστήριο ζητεί, κατ' ουσίαν, να διευκρινιστεί εάν το άρθρο 3, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, και το άρθρο 4, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, της οδηγίας 98/59 έχουν την έννοια ότι εργοδότης ο οποίος κατήγγειλε σύμβαση εργασίας χωρίς να κοινοποιήσει στην αρμόδια δημόσια αρχή το σχέδιο ομαδικών απολύσεων στο πλαίσιο του οποίου εντάσσεται η καταγγελία αυτή, κατά παράβαση της πρώτης ως άνω διάταξης, μπορεί να θεραπεύσει την παράλειψη μιας τέτοιας κοινοποίησης κατά τρόπον ώστε η καταγγελία να ισχύει 30 ημέρες μετά τη θεραπεία της παράλειψης.

73 Υπενθυμίζεται ότι η οδηγία επιβάλλει δύο διαδικαστικές υποχρεώσεις σε κάθε εργοδότη που προτίθεται να προβεί σε ομαδικές απολύσεις.

74 Αφενός, κατά το άρθρο 2, παράγραφος 1, της οδηγίας, ο εργοδότης που προτίθεται να προβεί σε ομαδικές απολύσεις, υποχρεούται να πραγματοποιεί διαβουλεύσεις με τους εκπροσώπους των εργαζομένων με σκοπό την επίτευξη συμφωνίας. Σύμφωνα με το άρθρο 2, παράγραφος 2, της οδηγίας, οι διαβουλεύσεις αφορούν τουλάχιστον τις δυνατότητες αποφυγής ή μείωσης των ομαδικών απολύσεων, καθώς και τις δυνατότητες άμβλυνσης των συνεπειών, διά της προσφυγής σε συνοδευτικά κοινωνικά μέτρα με σκοπό τη βοήθεια για την επαναπασχόληση ή τον αναπροσανατολισμό των απολυομένων εργαζομένων. Ειδικότερα, σύμφωνα με το άρθρο 2, παράγραφος 3, πρώτο εδάφιο, της οδηγίας, ο εργοδότης οφείλει να παρέχει στους εκπροσώπους των εργαζομένων όλες τις χρήσιμες πληροφορίες και, εν πάση περιπτώσει, να τους ανακοινώνει εγγράφως τις πληροφορίες που μνημονεύονται στη διάταξη αυτή.

75 Αφετέρου, η κοινοποίηση κάθε σχεδίου ομαδικών απολύσεων στην αρμόδια δημόσια αρχή πρέπει, δυνάμει του άρθρου 3, παράγραφος 1, τέταρτο εδάφιο, της οδηγίας, να περιέχει ιδίως τους λόγους της απολύσεως, τον αριθμό των υπό απόλυση εργαζομένων, τον αριθμό των συνήθως απασχολουμένων και την περίοδο μέσα στην οποία πρόκειται να πραγματοποιηθούν οι απολύσεις.

76 Όπως επισήμανε ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 93 των προτάσεών του, ο νομοθέτης της Ένωσης προέβλεψε τις διαδικαστικές αυτές υποχρεώσεις με σκοπό την ενίσχυση της προστασίας των εργαζομένων σε περίπτωση ομαδικών απολύσεων, ιδίως για τη διαφύλαξη της ασφάλειας δικαίου σε σχέση με τους εργαζόμενους αυτούς.

77 Επομένως, σε περίπτωση ομαδικών απολύσεων, ο εργοδότης δεν μπορεί να προβεί σε καταγγελία συμβάσεων εργασίας χωρίς να έχει τηρήσει τις εν λόγω διαδικαστικές υποχρεώσεις (απόφαση της 27ης Ιανουαρίου 2005, Junk, C-188/03, EU:C:2005:59, σκέψη 41).

78 Ως εκ τούτου, όπως προκύπτει από τη νομολογία που μνημονεύεται στη σκέψη 58 της παρούσας απόφασης, σύμφωνα με το άρθρο 4, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, της οδηγίας 98/59, η καταγγελία συμβάσεων εργασίας στο πλαίσιο σχεδίου ομαδικών απολύσεων ισχύει μόνον μετά την παρέλευση της προθεσμίας των 30 ημερών που προβλέπει η διάταξη αυτή.

79 Από τη νομολογία προκύπτει επίσης ότι, προβλέποντας ρητή επιφύλαξη των διατάξεων που διέπουν τα κατά περίπτωση δικαιώματα ως προς την προθεσμία προειδοποίησης, το άρθρο 4, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, της οδηγίας αφορά οπωσδήποτε την περίπτωση καταγγελιών που ήδη πραγματοποιήθηκαν, οι οποίες συνεπάγονται την έναρξη της προθεσμίας αυτής. Πράγματι, η

επιφύλαξη της παρέλευσης προθεσμίας προειδοποίησης διαφορετικής από την προβλεπόμενη από την οδηγία δεν θα είχε νόημα αν δεν είχε αρχίσει να τρέχει κάποια προθεσμία (απόφαση της 27ης Ιανουαρίου 2005, Junk, C-188/03, EU:C:2005:59, σκέψη 52).

80 Υπό τις συνθήκες αυτές, διαπιστώνεται ότι τα άρθρα 3 και 4 της οδηγίας δεν απαγορεύουν την καταγγελία των συμβάσεων εργασίας κατά τη διάρκεια της διαδικασίας την οποία θεσπίζουν, υπό την προϋπόθεση ότι η καταγγελία αυτή πραγματοποιείται μετά την κοινοποίηση του σχεδίου ομαδικών απολύσεων στην αρμόδια δημόσια αρχή (απόφαση της 27ης Ιανουαρίου 2005, Junk, C-188/03, EU:C:2005:59, σκέψη 53).

81 Μια τέτοια ερμηνεία των διατάξεων αυτών, η οποία διασφαλίζει ότι η αρμόδια δημόσια αρχή διαθέτει πραγματική προθεσμία 30 ημερών για να εξεύρει λύσεις στα προβλήματα που δημιουργούνται για τους εργαζομένους από τις σχεδιαζόμενες ομαδικές απολύσεις, σύμφωνα με το άρθρο 4, παράγραφος 2, της οδηγίας, όχι μόνον απορρέει από το γράμμα των διατάξεων αυτών, σύμφωνα με το οποίο υφίσταται πράγματι υποχρέωση κοινοποίησης των σχεδίων ομαδικών απολύσεων, ήτοι απολύσεων που πρόκειται να υλοποιηθούν μέσω καταγγελίας των επιμέρους συμβάσεων εργασίας, αλλά διασφαλίζει επίσης ότι οι εργαζόμενοι μπορούν να διαπιστώσουν εάν η κοινοποίηση του σχεδίου ομαδικών απολύσεων πραγματοποιήθηκε σύμφωνα με την οδηγία 98/59.

82 Κατά συνέπεια, δεν μπορεί να γίνει δεκτό ότι, στο πλαίσιο σχεδίου ομαδικών απολύσεων, ο εργοδότης μπορεί να καταγγείλει σύμβαση εργασίας πριν από την προβλεπόμενη στο άρθρο 3, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, της οδηγίας κοινοποίηση του σχεδίου αυτού, δεδομένου ότι η ισχύ της καταγγελίας αναστέλλεται έως ότου θεραπευτούν οι πλημμέλειες της κοινοποίησης.

83 Όπως επισήμανε ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 96 των προτάσεών του, η αλληλουχία των διαδικασιών και, συνακόλουθα, των υποχρεώσεων που ορίζουν οι διαδικασίες αυτές, όπως τις έχει προβλέψει ο νομοθέτης της Ένωσης, θα μπορούσε να τεθεί εν αμφιβόλω εάν ο εργοδότης είχε τη δυνατότητα, βάσει μιας τέτοιας προσωρινής αναστολής, να προβεί στην κοινοποίηση του σχεδίου ομαδικών απολύσεων μετά την καταγγελία των οικείων συμβάσεων εργασίας. Επομένως, η προσωρινή αυτή αναστολή θα υπονόμευε την αποτελεσματικότητα των διαδικαστικών υποχρεώσεων που προβλέπει η οδηγία και θα έθιγε τον ίδιο τον σκοπό της, ο οποίος συνίσταται στο να διασφαλιστεί ότι πριν από τις σχεδιαζόμενες ομαδικές απολύσεις θα προηγηθεί διαβούλευση με τους εκπροσώπους των εργαζομένων και κοινοποίησή τους στην αρμόδια δημόσια αρχή.

84 Λαμβανομένου υπόψη του συνόλου των ανωτέρω σκέψεων, στο τρίτο προδικαστικό ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 3, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, και το άρθρο 4, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, της οδηγίας 98/59 έχουν την έννοια ότι εργοδότης ο οποίος κατήγγειλε σύμβαση εργασίας χωρίς να κοινοποιήσει στην αρμόδια δημόσια αρχή το σχέδιο ομαδικών απολύσεων στο πλαίσιο του οποίου εντάσσεται η καταγγελία αυτή, κατά παράβαση της πρώτης ως άνω διάταξης, δεν μπορεί να θεραπεύσει την παράλειψη μιας τέτοιας κοινοποίησης κατά τρόπον ώστε η καταγγελία να ισχύει 30 ημέρες μετά τη θεραπεία της παράλειψης.

Επί του τετάρτου προδικαστικού ερωτήματος

85 Με το τέταρτο προδικαστικό ερώτημα, το αιτούν δικαστήριο ζητεί, κατ' ουσίαν, να διευκρινιστεί εάν το άρθρο 6 της οδηγίας 98/59 έχει την έννοια ότι το εθνικό δίκαιο μπορεί να καταλείπει στην αρμόδια δημόσια αρχή τη μέριμνα να καθορίζει, με πράξη την οποία ο εργαζόμενος δεν μπορεί να

προσβάλει και η οποία δεσμεύει τα εθνικά δικαστήρια, την ακριβή ημερομηνία λήξης της προθεσμίας του άρθρου 4, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, της οδηγίας ή την έννοια ότι το εθνικό δίκαιο πρέπει να αναγνωρίζει στον εργαζόμενο δικαίωμα προσφυγής ενώπιον δικαστηρίου για τον έλεγχο της ορθότητας του καθορισμού στον οποίο προέβη η εν λόγω αρχή.

86 Αφενός, ο UR προβάλλει ένσταση απαραδέκτου του τετάρτου προδικαστικού ερωτήματος για τους ίδιους λόγους με εκείνους που εκτίθενται στη σκέψη 65 της παρούσας απόφασης σχετικά με το παραδεκτό του δευτέρου προδικαστικού ερωτήματος.

87 Αφετέρου, η Ευρωπαϊκή Επιτροπή εκτιμά ότι, στο μέτρο που η διαφορά της κύριας δίκης αφορά αποκλειστικώς τις συνέπειες της παράλειψης κοινοποίησης του σχεδίου ομαδικών απολύσεων που προβλέπεται στο πρώτο εδάφιο της παραγράφου 1 του άρθρου 3 της οδηγίας, και όχι το κατά πόσον το περιεχόμενο της κοινοποίησης αυτής είναι σύμφωνο προς τις απαιτήσεις του τρίτου εδαφίου της παραγράφου αυτής, το τέταρτο προδικαστικό ερώτημα έχει υποθετικό χαρακτήρα.

88 Συναφώς, διαπιστώνεται ότι, εν προκειμένω, ο εργοδότης της κύριας δίκης δεν κοινοποίησε το σχέδιο ομαδικών απολύσεων, από κανένα δε στοιχείο της δικογραφίας που έχει στη διάθεσή του το Δικαστήριο δεν προκύπτει ότι η αρμόδια δημόσια αρχή καθόρισε, κατά τρόπο οριστικό και δεσμευτικό για τους οικείους εργαζομένους, την ημερομηνία λήξης της προθεσμίας των 30 ημερών που προβλέπει το άρθρο 4, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, της οδηγίας.

89 Επομένως, το τέταρτο προδικαστικό ερώτημα έχει υποθετικό χαρακτήρα, κατά την έννοια της νομολογίας που μνημονεύεται στη σκέψη 43 της παρούσας απόφασης.

90 Συνεπώς, το τέταρτο προδικαστικό ερώτημα είναι απαράδεκτο.

Επί των δικαστικών εξόδων

91 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (πέμπτο τμήμα) αποφαίνεται:

1) Το άρθρο 4, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, της οδηγίας 98/59/ΕΚ του Συμβουλίου, της 20ής Ιουλίου 1998, για προσέγγιση των νομοθεσιών των κρατών μελών που αφορούν τις ομαδικές απολύσεις, όπως αυτή τροποποιήθηκε με την οδηγία (ΕΕ) 2015/1794 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 6ης Οκτωβρίου 2015,

έχει την έννοια ότι:

η καταγγελία σύμβασης εργασίας στο πλαίσιο σχεδίου ομαδικών απολύσεων το οποίο, κατά το άρθρο 3, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, της οδηγίας, πρέπει να κοινοποιηθεί στην αρμόδια δημόσια αρχή ισχύει μόνον μετά την παρέλευση της προθεσμίας των 30 ημερών που προβλέπεται στο άρθρο 4, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, της οδηγίας.

2) Το άρθρο 3, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, και το άρθρο 4, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, της οδηγίας 98/59, όπως αυτή τροποποιήθηκε με την οδηγία 2015/1794,

έχουν την έννοια ότι:

εργοδότης ο οποίος κατήγγειλε σύμβαση εργασίας χωρίς να κοινοποιήσει στην αρμόδια δημόσια αρχή το σχέδιο ομαδικών απολύσεων στο πλαίσιο του οποίου εντάσσεται η καταγγελία αυτή, κατά παράβαση της πρώτης ως άνω διάταξης, δεν μπορεί να θεραπεύσει την παράλειψη μιας τέτοιας κοινοποίησης κατά τρόπον ώστε η καταγγελία να ισχύει 30 ημέρες μετά τη θεραπεία της παράλειψης.

(υπογραφές)